

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Diaconu Iurie,

Judecători – Cobzac Elena, Catan Liliana, Guzun Ion și Boico Victor

Judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către acuzatorul de stat, procuror în Procuratura de circumscripție Chișinău – Sâli Radu prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Zubco Constantin xxxxx, născut xxxxx, originar din xxxxx, domiciliat în r-xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 02.02.2015 - 30.06.2016;
2. Instanța de apel: 26.07.2016 - 20.07.2017;
23.03.2018-16.10.2018;
3. Instanța de recurs: 18.10.2017 - 13.02.2018;
19.12.2018-19.03.2019.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 30 iunie 2016, Zubco Constantin a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 5 (cinci) ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a încasat de la Zubco Constantin în beneficiul statului suma de 107,95 lei (una sută șapte lei 95 bani) cu titlu de cheltuieli poștale suportate de instanța de judecată în prezenta cauza penală.

Corpurile delictive: o coală de hârtie cu formatul A4 cu text manuscris, s-a dispus păstrarea la materialele dosarului penal pe durata păstrării dosarului.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Zubco Constantin, în perioada de timp de la sfârșitul lunii noiembrie a anului 2013 până la data de 11 decembrie 2013, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, folosindu-se de faptul că nu este văzut de nimeni, în timp ce se afla în apartamentul nr. 22, str. Petru Zadnipru, 15, mun. Chișinău, în mod tainic a sustras din dulap bani în sumă de 4000 euro, care conform cursului valutar BNM a constituit suma de 71800 lei, prin ce a cauzat părții vătămate Panfilii Larisa un prejudiciul material în proporții mari.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Zubco Constantin a săvârșit cu bună știință infracțiunea prevăzută de art.186 alin.(4) Cod penal – furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari.

3. Sentința menționată a fost atacată cu *apel*, la 14 iulie 2016 de către avocatul Negru Olesea în interesele inculpatului Zubco Constantin prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru primă instanță, prin care Zubco Constantin să fie achitat în baza art.186 alin.(4) Cod penal.

3.1 În motivarea cerințelor sale avocatul a invocat, că în urma cercetării judecătorești, comiterea infracțiunii imputate nu a fost dovedită, confirmându-se doar versiunea declarată de către inculpat, menționând că concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitalui învinuitului, inculpatului.

În susținerea poziției invocate, partea apărării a invocat că prin emiterea sentinței apelate instanța a dat dovada toleranței intervenției organului de urmărire penală în soluția relațiilor civile și familiale între părți și a admis o soluție ilegală.

În contextul dat, apelantul invocă că părțile fiind în concubinaj au dus o perioadă îndelungată de timp gospodărie comună, dat fiind faptul că în cadrul cercetării judecătorești ambii soți (au fost în căsătorie civilă) au recunoscut faptul gospodăriei comune.

La fel, partea apelantă indică că de asemenea s-a constatat, că în urma despărțirii dâșșilor au apărut litigii privind partajarea bunurilor, s-a stabilit că partea vătămăta nu a mai fost angajată în câmpul muncii pentru perioada conlocuirii și nu a dispus de careva venituri, s-a stabilit că inculpatul a activat în câmpul muncii și banii pe care îi obținea îi depozita în locul unde obișnuiau să păstreze banii.

În susținerea poziției de apărare, se mai menționează că în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit că din suma de 4000 euro pretins a fi avute de către partea vătămăta la revenire în țară au mai fost cheltuiți bani, au fost dați cu împrumut și nerestituiți, or partea vătămăta a declarat și aceste declarații se regăsesc și în argumentările sentinței, că pretinde restituirea banilor împrumutați de către verișoară (de unde și rezultă că însuși partea vătămăta indică că nu erau 4000 de euro, dar a indicat această sumă pentru a clarifica careva datorii nerestituite).

Astfel, consideră apelanții că în circumstanțele sus indicate instanța urma să clarifice exista sau nu obiectul material al infracțiunii, erau sau nu în acel loc banii în sumă de 4000 de euro cu care a revenit în țară partea vătămăta, care a fost sursa ei de existență pentru această perioadă, aparțineau sau nu părții vătămăte banii care în realitate se aflau în ascunziș, câți bani erau acolo, aparțineau sau nu inculpatului banii care se aflau în ascunziș; au dus sau nu părțile o gospodărie comună și nu în ultimul rând a avut loc o sustragere sau o folosire necoordonată între concubini a banilor comuni și apelarea părții vătămăte la intervenția organului de urmărire pentru a se clarifica cu inculpatul și cu datornicii, datoriile cărora să le pună tot în sarcina inculpatului.

În baza circumstanțelor și motivelor invocate, partea apelantă susține, că nu a fost argumentată în nici un fel învinuirea adusă fără a fi dovedită existența în acțiunile lui Zubco Constantin a elementelor constitutive a infracțiunii imputate, nefiind confirmate nici circumstanțele ce au stat la baza învinuirii aduse lui Zubco

Constantin, nefiind elucidate circumstanțe esențiale pentru stabilirea adevărului și justa soluționare a cauzei, motive din care solicită achitarea lui Zubco Constantin în acuzarea adusă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iulie 2017, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de avocat.

5. Împotriva deciziei nominalizate a declarat recurs ordinar avocatul Negru Olesea în numele inculpatului, care invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin.(1) pct.5), 6), 8), 10), 12), 13), 16) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și pronunțarea unei hotărâri echitabile.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 13 februarie 2018 a fost admis recursul, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 iulie 2017 și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

7. Prin **decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018**, a fost admis apelul, casată total sentința, și s-a pronunțat o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță prin care Zubco Constantin, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de 186 alin. (4) Cod penal, a fost achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

7.1 În motivarea soluției adoptate instanța de apel a indicat, că din analiza probelor administrate în cadrul examinării cauzei, din declarațiile părții vătămate și a inculpatului, instanța de apel a constatat că, aceștia păstrau împreună mijloacele financiare câștigate, în același loc - în dulap, la care aveau acces liber ambii, circumstanță care nu denotă faptul „*sustragerii pe ascuns*” or, potrivit teoriei dreptului penal și practicii judiciare, prin sustragere a bunurilor se înțelege *luarea pe nedrept a bunurilor din posesia sau deținerea altei persoane, în scop de profit, cauzându-i acesteia un prejudiciu material*, acțiuni care în speță nu au fost demonstrate în privința inculpatului Zubco Constantin.

Mai mult ca atât, despre acțiunile sale, și anume despre faptul că a luat banii, Zubco Constantin i-a comunicat părții vătămate Panfilii Larisa prin biletul lăsat, deși nu indică suma luată, acesta recunoaște că „a cheltuit toți banii la ruletă” (f.d.50).

Respectiv, atât în ședința instanței de fond, cât și la examinarea cauzei în ordine de apel nu a fost constatat cert câți bani a avut personal partea vătămată sau câți bani au avut împreună partea vătămată cu inculpatul și respectiv ce sumă de bani a luat inculpatul din locuința unde conviețuiau împreună.

Cu referire la cuantumul sumei de 4000 euro, pe care partea vătămată pretinde că ar fi fost sustrasă de către concubinul ei, instanța de apel a remarcat, că această sumă nu a fost dovedită de către partea acuzării prin probe pertinente, utile și veridice ca fiind deținută de către partea vătămată la acel moment or, din declarațiile date de partea vătămată Panfilii Larisa, atât la depunerea plângerii, cât și la etapa urmării penale, inclusiv în instanța de judecată la examinarea cauzei în fond și în instanța de apel, nu rezultă cert că la momentul pretinsului furt aceasta dispunea de suma de 4000 euro și nu de suma de 2700 euro așa cum invocă în declarațiile sale inculpatul Zubco Constantin, care a recunoscut că din motive personale a luat suma de 2700 euro, care au fost cheltuiți de el în interese personale, dar care ulterior i-a restituit

părții vătămate în câteva tranșe, circumstanțe care de fapt nu au fost negate de către partea vătămată Panfilii Larisa.

Totodată, instanța de apel a constatat, că în declarațiile părții vătămate Panfilii Larisa sunt divergențe esențiale referitor la suma pretinsă. Or, din declarațiile oferite de partea vătămată la diferite etape a procesului penal, se atestă că, ultima a relatat circumstanțe contradictorii în privința sumei pretins sustrase și anume, în plângerea din data de 29.10.2014, Panfilii Larisa menționează despre sustragerea sumei de 1300 euro (f.d.10), la fel și în procesul verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii, la data de 06.11.2014, aceasta indică suma de 1300 euro, menționând că suma 2700 euro i-a fost restituită pe parcursul anului 2014 (f.d.7), inclusiv această sumă de 1300 euro, este menționată și în declarațiile oferite în calitate de victimă la data de 11.11.2014 (f.d.15). Ulterior, la data de 25.12.2014, fiind audiată deja în calitate de parte vătămată, aceasta declară că suma deținută acasă era de 4500 euro, iar după depistarea lipsei banilor în sumă de 4000 euro, în urma discuției cu concubinul său, au convenit ca acesta să plece peste hotarele țării, de unde acesta i-a transmis bani în sumă de 2100 euro (f.d.21-22), iar fiind audiată în instanța de apel, aceasta declară că suma pretins sustrasă de către inculpat este deja de 3000 euro.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic declarațiile părții vătămate Panfilii Larisa care, pe parcursul cercetării judecătorești nu a negat faptul că a locuit în concubinaj cu inculpatul Zubco Constantin, însă nu au dus o gospodărie comună, chiar dacă relația dintre partea vătămată și inculpat nu a fost oficializată prin încheierea unei căsătorii, atât primul cât și ultimul în declarațiile oferite instanței de judecată, au confirmat faptul că cheltuielile cotidiene, cât și cele pentru nașterea copilului, le-au suportat împreună, ceea ce denotă că banii pe care îi aveau în casă erau comuni.

Respectiv, din cele constatate se atestă, că Zubco Constantin luând o sumă de bani, cuantumul căreia nu a fost cert stabilit, din domiciliul unde conviețuia cu Panfilii Larisa, acțiunile acestuia nu pot fi redade sub aspectul unui furt, din moment ce dânsul avea accesul liber la mijloacele financiare care erau păstrate în comun.

În contextul dat, instanța de apel a remarcat, că contradicțiile din declarațiile părții vătămate Panfilii Larisa, inclusiv confirmarea faptului ostilității relațiilor cu inculpatul Zubco Constantin, fapt, de altfel, confirmat și de către acesta în cadrul acțiunii procesuale de confruntare cu partea vătămată din 25.12.2014 (f.d.34-35), denotă că acțiunile părții vătămate au scop de răzbunare în privința inculpatului, manifestate prin depunerea plângerii în privința lui Zubco Constantin la organele de poliție cu referire la sustragerea mijloacelor financiare, abia după întreruperea oricăror relații între aceștia, adică peste aproximativ un an de la pretinsa faptă infracțională.

În argumentarea constatărilor relevate, instanța de apel a mai remarcat, că deși fapta infracțională se pretinde a fi comisă în noiembrie – decembrie 2013, cet. Panfilii Larisa, cunoscând despre aceasta, se adresează cu plângere organelor de poliție abia la 29.10.2014 or, în această perioadă continuând să locuiască în concubinaj cu Zubco Constantin din momentul pretinsului furt și până în vara anului 2014, când se indică

despre destrămarea relației acestora, fapt ce trezește îndoieli asupra săvârșirii infracțiuni de furt de către Zubco Constantin.

Astfel, prin sentință, în baza actului de învinuire, în sarcina lui Zubco Constantin eronat s-au reținut ca fiind demonstrate acțiunile acestuia de sustragere pe ascuns a sumei de 4000 euro prin ce a cauzat părții vătămate daune în proporții mari, deoarece în acest sens acuzatorul de stat a eșuat de a demonstra prin probe utile, pertinente și concludente vinovăția lui Zubco Constantin și anume în sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari or, din circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești s-a constatat că inculpatul și partea vătămată au locuit împreună, iar banii pe care îi aveau în țineau în comun, suportând cheltuielile cotidiene împreună, având acces la sursele financiare ambii.

8. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, acuzatorul de stat, procuror în Procuratura de circumscripție Chișinău – Sâli Radu, declară *recurs ordinar* indicând ca temei prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită admiterea recursului, casarea totală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018 cu menținerea sentinței Judecătorei Ciocana num. Chișinău din 30 iunie 2016 fără modificări, deoarece apelul a fost admis greșit.

8.1 În motivarea recursului procurorul a indicat că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că inculpatul Zubco Constantin a săvârșit anume infracțiunea imputată.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, în pofida faptului că inculpatul Zubco Constantin nu își recunoaște vina, vinovăția lui de comiterea infracțiunii imputate se dovedește integral de următoarea sistemă de probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele, și care combat și argumentele apelului înaintat, cum ar fi declarațiile părții vătămate Panfilii Larisa (f.d. 81-830); declarațiile martorului Panfilii Eugenia (f.d. 109-110); declarațiile inculpatului Zubco Constantin (f. d. 111-113).

Indică acuzarea că, declarații relatate de inculpat nu corespund adevărului, mai mult, aceste declarații au fost oferite cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală, mai mult. declarațiile inculpatului sunt contradictorii, fiind combătute de declarațiile părții vătămate, dar și martorilor audiați. Vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate mai este demonstrată și prin următorul sistem de probe, care ca finalitate coroborează cu declarațiile sus apreciate și anume: - procesul-verbal de examinare a obiectului din 30.12.2014, în cadrul căruia a fost examinată o coală de hârtie pe care se distinge textul manuscris și anume: *„Amorelu picolina mia îngerașule să știi că te iubesc ești viața mea, dor nu mai pot să te mint, eu am făcut cea mai mare greșeală din viața mea am cheltuit toți banii la ruletă te rog iartă-mă acum am înțeles ceam făcut parcă-s drogat, mă uit la fată și mor, eu v-am trădat, nu mai vreau să exist”*. Pe verso, se distinge text manuscris : *„Te rog ai grijă de tine fata și iartă-mă nu mai vb. am făcut, sunt cel mai mare (...). Să știi că vă iubesc nu am curajul să-ți vb - în ochi dar să știi sunteți totul pentru mine. Vreau să vă las cu bine.*

Te rog Iartă-mă. Adioooo” (f.d.24, 50); - ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive la cauza penală din 30.12.2014, și anume: o coală de hârtie cu formatul A4 cu text scris manuscris redat mai sus (f.d. 25); - procesul-verbal de confruntare din 25.12.14 petrecută între partea vătămată Panfilii Larisa și Zubco Constantin (f.d. 34-35); - corpul delict - scrisoarea în original prezentată de partea vătămată și anexată la materialele cauzei penale prin ordonanța din de anexare a documentelor (f.d. 50-51).

În această ordine de idei, relatează procurorul că, sistemul respectiv de acte coroborează cu probele apreciate mai sus și demonstrează cu certitudine vina inculpatului de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal.

Indică recurentul că, nu pot fi reținute ca plauzibile argumentele invocate în cererea de apel, or prin probele anexate la materialele cauzei s-a demonstrat cu certitudine vina inculpatului.

Astfel, prin probele administrate s-a constatat că, suma de bani în valoare de 4000 euro a fost sustrasă anume de inculpatul Zubco Constantin fapt despre care a relatat în scrisoarea lăsată părții vătămate, iar suma sustrasă de la partea vătămată reprezintă daune în proporții mari, conform cursului valutar BNM la data sustragerii constituind suma de 71800 lei.

Mai mult, culpa inculpatului este demonstrată și prin scrisoarea întocmită de acesta și lăsată părții vătămate, în cumul cu declarațiile părții vătămate în prezenta cauză penală î-i deconspiră și indică la unica persoana care a sustras banii.

De asemenea, instanța nu reține ca plauzibile argumentele inculpatului precum că nu a comis fapta incriminată, or inculpatul și partea vătămată nu se aflau în căsătorie, și prin urmare, regimul juridic a bunurilor materiale comune, inclusiv și a banilor câștigați de partea vătămată peste hotarele țării și păstrate de partea vătămată la domiciliu în dulap, nu a apărut conform prevederilor art. art. 19, 20 Codului familiei.

Prin urmare, indică acuzarea că cele relatate de inculpat, precum că banii au fost comuni, nu pot fi reținute.

9. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi admis reieșind din următoarele considerente.

Conform art. 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Totodată, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv să o caseze total, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale.

Potrivit art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecării instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Procurorul critică decizia contestată, invocând temeiurile de casare prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Din analiza textuală a recursului declarat, Colegiul reține, că decizia instanței de apel se contestă prin prisma temeiului de recurs prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, invocându-se că în rezultatul evaluării incorecte și selective a probelor administrate la caz, instanța de apel a comis erori de drept prin faptul că greșit a admis apelul apărării, a casat total sentința, și a pronunțat o nouă hotărâre, prin care Zubco Constantin, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de 186 alin. (4) Cod penal, a fost achitat.

Astfel, verificând asupra principiului respectării normelor de drept procesuale menționate, Colegiul constată că prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018, a fost admis apelul, casată total sentința, și s-a pronunțat o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță prin care Zubco Constantin, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(4) Cod penal, a fost achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Conform art.385 alin.(1) pct.1), 3) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul și dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea.

Reieșind din prevederile art. 394 alin.(3) pct. 2) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de achitare trebuie să cuprindă descrierea circumstanțelor cauzei constatate de instanța de judecată și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care instanța respinge probele aduse în sprijinul acuzării. Nu se admite introducerea în sentința de achitare a unor formulări ce ar pune la îndoială nevinovăția celui achitat.

În corespundere cu jurisprudența națională, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală.

Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte.

În speță, Colegiul penal sesizează că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei.

La caz, se menționează, că instanța de apel a achitat inculpatul pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Colegiul penal lărgit reține că, instanța de apel, rejudecând cauza, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, contradictoriu și-a motivat soluția, deoarece:

- constatând că sentința este una neîntemeiată și rejudecând cauza potrivit regulilor generale, a examinat probele prezentate și a ajuns la concluzia, că: *din declarațiile părții vătămate și a inculpatului, aceștia păstrau împreună mijloacele financiare câștigate, în același loc – în dulap, la care aveau acces liber ambii, circumstanță care nu denotă faptul „sustragerii pe ascuns” or, potrivit teoriei dreptului penal și practicii judiciare, latura obiectivă a furtului se realizează prin sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane.*

Astfel că, în motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat, că fapta incriminată lui Zubco Constantin nu întrunește elementele infracțiunii, prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal, și anume lipsa laturii obiective.

Totodată, în dispozitiv a dispus divergent că inculpatul este achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(4) Cod penal din motiv că *„nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”*.

Prin urmare, instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii.

Din considerentele expuse, Colegiul penal statuează, că decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență și contradicții în partea motivării soluției adoptate, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar erorile admise de către instanța de apel nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale-penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

Totodată, instanța de recurs nu poate reține ca fondate, nici concluziile primei instanțe privind condamnarea inculpatului, motivarea căreia este incompletă, unilaterală, luând partea acuzării, fără a da apreciere tuturor probelor cercetate, conform art.101 Cod procedură penală, fără a analiza învinuirea adusă inculpatului în raport cu probele prezentate de acuzare, care au fost cercetate în cadrul ședinței de judecată, motiv pentru care solicitările acuzării din recurs privind menținerea sentinței primei instanțe nu pot fi admise.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide de a admite recursul ordinar declarat la caz, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total cu remiterea cauzei în instanța de apel la rejudecare, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererea de apel; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, respectiv în caz de adoptare a unei concluzii de vinovăție sau nevinovăție a inculpatului, să emită o soluție clară, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

10. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de către acuzatorul de stat, procuror în Procuratura de circumscripție Chișinău – Sâli Radu.

Casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Zubco Constantin xxxxx**, cu dispunerea rejudecării cauzei, de către Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la **18 aprilie 2019**.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecătorii

Cobzac Elena

Catan Liliana

Guzun Ion

Boico Victor